

[Heick.]

fra andre linier, og samtidig med at Rømødiget og andre årsager øger turistmulighederne, øger denne banestrækning sit vanry; det er tidligere tiders undladelsessynder, som nu hævner sig. Jeg tror, at statsbanerne i stedet for at flygte fra fortiden skulle prøve på at tjene det rejsende publikum ved at forbedre forholdene på banen effektivt, f. eks. ved at sende det mest forældede materiel til ophugning, i stedet for det indsætte små, bekvemme, hurtige skinnebuss- og så lade det private initiativ klare landevejstrafikken.

Jeg vil i det hele taget påkalde statsbanernes offensive indstilling til opgaverne i Sønderjylland. Det vakte stor anerkendelse, da vi fik lyntogsforbindelse hver anden dag, og det vil blive påskønnet endnu mere, om vi, omend med mindre tog, kan få en sådan forbindelse hver dag. Små, hurtige og hyppige tog vil der være en fremtid for under baneforhold, som vi har dem i Sønderjylland. Men hvis det skal gennemføres sammen med den voksende trafik på hovedlinien til det europæiske kontinent, vil behovet for dobbeltsporet mellem Tinglev og Lunderskov øges, og jeg vil derfor benytte lejligheden til at henstille, at man snarest løser dette problem. Jeg vil samtidig gøre opmærksom på, at den største station i Sønderjylland, Tinglev station, er i en meget utiltalende forfatning; jeg har indtryk af, at den teknisk er helt bagefter. Men jeg vil særlig hæfte mig ved forholdene for det rejsende publikum, de er nemlig alt andet end gode. Det rejsende publikum tillægger almindeligvis Tinglev banegård een fordel; man siger nemlig, at opholdet på Tinglev banegård fradrages i den tid, man eventuelt skal tilbringe i skærsilden. Men det må vist falde ind under begrebet tvivlsom reklame. Jeg ved, at der længe har været tumlet med planer både vedrørende dobbeltsporet og vedrørende ombygningen her, og jeg vil henstille til trafikministeriet, at man nu snarest forlader det gustne overlægs stade. Jeg efterlyser alt i alt et friere initiativ fra statsbanernes side overfor de af mig rejste problemer, og jeg henstiller til den højtærede trafikminister, som personligt er knyttet med så stærke bånd til landsdelen, at de her fremførte tanker indgår i de fremtidige overvejelser.

Petra Petersen: Jeg vil begynde med at anmode den højtærede formand om tilladelse til i min tale at bringe nogle enkelte citater.

Der har i dette efterår været stærke røster fremme for en revision af svangerskabs-

loven. Den højtærede minister fru Fanny Jensen, hvis initiativ for at forbedre forholdene for kvinder og børn vi gennem 2 års ministertid har savnet, har udtalt ønsket om en revision af svangerskabsloven. „Ekstrabladet“ mener, at der i den anledning bør kippes med flaget for den højtærede minister. Det viser, at man efterhånden ude i befolkningen ikke stiller store krav til den højtærede minister. Samtidig har en deputation fra fagbevægelsens kvindesekretariat været hos den højtærede justitsminister for på 45 000 arbejderkvinders vegne at forelægge ønsket om en revision af svangerskabsloven, og selve den højtærede justitsminister kom for skade at meddele, at der var nedsat et udvalg med samme formål — skønt dette udvalg endnu ikke er nedsat. Nu har det ærede medlem fru Sofie Pedersen ved sin tale i torsdags under finanslovdebatten også krævet denne revision og siger, at det haster. Det er ikke vanskeligt at se, hvad hensigten er: i en fattig tid ønsker regeringen at gøre svangerskabslovens revision til et socialdemokratisk agitationsnummer.

Jeg vil gerne i den anledning sige et par ord om svangerskabslovens tilblivelse.

Den kommission, der i 1932 blev nedsat for at undersøge spørgsmålet svangerskabsafbrydelse, afgav i 1936 sin betænkning. 18 af kommissionens 19 medlemmer gik ind for svangerskabsafbrydelse på grundlag af social indikation. Det medlem af kommissionen, der gik imod, var det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit. Ved social indikation forstås jo en afbrydelse under hensyn til en forringelse af kvindens økonomiske stilling. I så henseende pegede kommissionen på forskellige forhold som truende arbejdsløshed, forøgelse af forsørgerbyrden, grundet frygt for at miste sin stilling eller barnefaderens og nære pårørendes svigtende evne eller vilje til at hjælpe barnemoderen. Ligeledes gik kommissionens flertal ind for oprettelse af seksualklinikker.

Loven fik dog aldrig den ordlyd, kommissionen havde ønsket. Den daværende justitsminister, Steincke, desavouerede kommissionen og fremsatte et lovforslag, der så godt som udelukkede den sociale indikation, og beskæmmende var det, at den socialdemokratiske ordfører her i tinget, fru Nina Andersen, og den socialdemokratiske ordfører i landstinget, fru Ingeborg Hansen, bøjede sig for deres parti, svigtede kvinderne og med fuld musik gik ind for den svangerskabslov, der nu gennem 10 år har bragt så megen sorg og elendighed